

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 42/2018-5

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 30. januára 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], a [REDACTED], [REDACTED], ktorou namietajú porušenie ich „základných práv a slobôd, konkrétne práva na spravodlivý proces“ uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Tdo 41/2017 z 8. novembra 2017, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] a [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 29. decembra 2017 doručená vlastnoručne napísaná sťažnosť [REDACTED], Ústav na výkon trestu odňatia slobody, Vašinova 124/59, Nitra-Chrenová, a [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] (spolu ďalej len „sťažovatelia“), ktorou namietajú porušenie ich „základných práv a slobôd, konkrétne práva na spravodlivý proces“, ku ktorému malo dôjsť uznesením

Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 Tdo 41/2017 z 8. novembra 2017 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

2. Z obsahu sťažnosti vyplýva nesúhlas sťažovateľov s napadnutým uznesením najvyššieho súdu, ktorým bolo ich dovolanie odmietnuté. V tejto súvislosti uvádzajú, že „zo znenia ust. § 306 Tr. poriadku (účinného do 01.01.2006) sa všetky písomnosti pre obvineného (obžalovaného) doručujú iba obhajcovi, ale na druhej strane je možné hovoriť aj o tom, že my, ako obžalovaní sme nemali reálny dosah na postup (konanie) obhajcu a teda môžeme poukazovať na porušenie ústavných práv, kedy sme boli ukrátení (pretože obhajca nevyužil možnosť na podanie dovolania, keď mu bolo doručené právoplatné rozhodnutie krajského súdu) na práve podať dovolanie. Tak ako bolo podané odvolanie, malo byť podané aj dovolanie.“.

3. Sťažovatelia zároveň požiadali „o ustanovenie obhajcu [REDACTED]“ s tým, že po ustanovení advokáta doplnia, resp. rozšíria dôvody ich sťažnosti. Svoju žiadosť však nijakým spôsobom neodôvodnili.

II.

4. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

5. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

6. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním

a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Cieľom predbežného prerokovania každého návrhu je rozhodnúť o jeho prijatí na ďalšie konanie alebo o jeho odmietnutí, a teda vylúčení z ďalšieho konania pred ústavným súdom zo zákonom ustanovených dôvodov. Pri predbežnom prerokovaní návrhu takto ústavný súd skúmal, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto zákonného ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

7. Vzhľadom na to, že sťažovatelia nepripojili k svojej sťažnosti kópiu napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, s ktorého právnym názorom nesúhlasia, ústavný súd v okolnostiach danej veci považoval za potrebné toto rozhodnutie vyžiadať. Následne sa ústavný súd oboznámil s obsahom napadnutého uznesenia a zistil, že *„Rozsudkom Okresného súdu Žiar nad Hronom z 3. apríla 2002, sp. zn. 1T/134/1999, bola obvinená [REDAKOVANÉ] uznaná za vinnú zo spáchania v bodoch 1) a 2) rozsudku trestného činu podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 4 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. (ďalej len „Trestný zákon“), sčasti v spolupáchateľstve podľa § 9 ods. 2 Trestného zákona a obvinený [REDAKOVANÉ] bol uznaný za vinného zo spáchania v bodoch 2) a 3) rozsudku trestného činu podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 4 Trestného zákona, sčasti v spolupáchateľstve podľa § 9 ods. 2 Trestného zákona ...“*

8. Proti označenému rozsudku Okresného súdu Žiar nad Hronom (ďalej len „okresný súd“) podali sťažovatelia odvolania, ktoré Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) uznesením sp. zn. 2 To 496/2002 z 5. septembra 2002 postupom podľa § 256 zákona č. 141/1961 Zb. o trestnom konaní súdnom (trestný poriadok) zamietol ako nedôvodné. Najpodstatnejšou skutočnosťou vo vzťahu k posudzovaniu ústavnej sťažnosti však je, že rozhodnutie okresného súdu i krajského súdu bolo vydané v konaní proti ušlému

za splnenia zákonných predpokladov. Túto skutočnosť však sťažovatelia ústavnému súdu zamlčali.

9. Dňa 13. apríla 2017 podali sťažovatelia proti rozhodnutiu krajského súdu dovolanie, ktoré bolo doplnené podaniami ich obhajcu z 19. mája 2017. Dovolania pripravené obhajcom boli súdu doručené 24. mája 2017 a v rámci ich obsahu bolo poukázané na § 371 ods. 1 písm. b) a písm. c) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“).

10. Najvyšší súd dovolanie sťažovateľov podľa § 382 písm. a) Trestného poriadku odmietol. Poukázal pritom na § 370 ods. 1 Trestného poriadku, podľa ktorého ak sa dovolanie podáva v prospech obvineného, možno ho podať do troch rokov od doručenia rozhodnutia obvinenému; ak sa rozhodnutie doručuje obvinenému aj jeho obhajcovi alebo zákonnému zástupcovi, plynie lehota od toho doručenia, ktoré bolo vykonané najneskôr. V nadväznosti na uvedené najvyšší súd z predloženého spisového materiálu zistil, že *„napadnuté uznesenie bolo obhajcovi obvinených doručené 19. novembra 2002. Podľa ustanovenia § 306 ods. 1 Trestného poriadku (č. 141/1961 Zb.), v ktorom je upravené konanie proti ušlému, „všetky písomnosti určené pre obvineného sa doručujú iba obhajcovi.“. Lehota na podanie dovolania uplynula 19. novembra 2005.“*. S ohľadom na uvedené nemohol najvyšší súd inak, než konštatovať, že ide o dovolania podané po uplynutí zákonom stanovenej lehoty na ich podanie, t. j. oneskorene.

11. Z napadnutého uznesenia najvyššieho súdu zjavne vyplýva, že najvyšší súd sa nemohol dovolaním sťažovateľov meritórne zaoberať, keďže ho musel odmietnuť z dôvodu oneskorenosti jeho podania. Z tohto pohľadu je záver najvyššieho súdu vecne správny, ústavne udržateľný a podľa ústavného súdu mu nemožno vyčítať svojvoľnosť či neodôvodnenosť, ktorá by mala za následok arbitrárnosť napadnutého uznesenia. Na tomto základe ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosť sťažovateľov odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

12. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti bolo bez právneho významu zaoberať sa žiadosťou sťažovateľov o ustanovenie právneho zástupcu na zastupovanie v konaní pred ústavným súdom. Zjavná neopodstatnenosť podanej sťažnosti ako nedostatok podmienky jej prijateľnosti na ďalšie konanie je takej povahy, že by ju nebolo možné odstrániť ani potom, ak by ústavný súd ustanovil sťažovateľom kvalifikovaného právneho zástupcu. Ustanovenie právneho zástupcu sťažovateľom v posudzovanej veci by preto nebolo účelné a ani hospodárne.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. januára 2018